

## TOVÁBBI BIZONYSÁGOK JÉZUSRÓL

### **November 2., szombat délután**

A zsidóknak és a pogányoknak Krisztus olyan egyedi igazságokat közölt országáról, amelyeket elástak és eltüntettek az emberek szemei elől. Arra törekedett, hogy eloszlassa a küldetésére és országára vonatkozó, az emberek által nagyra becsült hamis tanítások ködét. Azt hitték, hogy mulandó, földi országról van szó, ám Ő rámutatott annak lelki és örökkévaló természetére. Szemeik elé tárta Isten törvényének mindent átfogó elveit; parancsolatról parancsolatra magyarázta el a törvény igazi lelki erejét, és rámutatott, hogy Isten igazságainak elvárásai milyen mélyrehatóak. Ezeknek nem csak az a célja, hogy vezéreljék az emberi magatartást, hanem a szívet is ellenőrzésük alá kell vonni. Krisztus tanításai annyira elkülönültek az írástudók és farizeusok tanításaitól, hogy az embereket csodálatba ejtették szavai. Nem bonyolult, részletes érveket soroltatott fel, hogy különféle elvárások alá rejtse Isten parancsolatait, mert akkor senki sem remélhette volna, hogy valaha eleget tehet az előírásoknak. Jézus, a nagy Mester a leg egyszerűbb nyelvezettel tárta fel a nagy erkölcsi igazságokat, és azokat frissességbe és erőbe öltöztette. – *The Review and Herald*, 1893. március 21.

Krisztus csodáinak híre mindenhová elterjedt Jeruzsálemből, ahová csak a zsidók szétszóródtak, s bár több hónapon át hiányzott az ünnepkről, az érdeklődés nem terelődött el róla. A világ minden részéről sokan jöttek el a sátoros ünnepre abban a reményben, hogy találkozni vele. Az ünnep kezdetén sokan keresték. A farizeusok és vének figyelték, jön-e, mert remélték, itt az alkalom, hogy elítéljék. Zavartan kérdezték: „Hol van Ő?” (Jn 7:12) – de senki sem tudta. Mindenkinél körülötte forogtak a gondolatai. Az írástudóktól és papoktól való félelmében senki sem merte Messiásnak elismerni Őt, de mindenütt csen-

des, komoly beszélgetés folyt róla. Sokan védték, mint Isten küldöttét, mások azonban a nép ámitójának bélyegezték. – *Jézus élete*, 451. o.

Jézus békében élhetett volna földünkön, ha nem dorgálja meg a törvény áthágóit. De ezt nem tehetette meg, hiszen azért jött, hogy elvegye a világ bűneit... Felemelte szavát az igazságtalanság ellen, és már a jelenlétével is megfedte a bűnt. A Krisztus lelkét körülengő légkör tiszta és magasztos voltának hatására nyilvánvalóvá vált a rabbik, a papok és a képmutató előjárók valódi jelleme, és az, hogy bár szentnek tartották magukat, helytelenül képviselték Istent és az Ő igazságát. Krisztus jellemének szépsége és Isten iránti lelkesedése minden pillanatban nyilvánvaló volt. Előtte igazság járt, és az Úr dicsősége kísérte Őt. Egyetlen dolgot gyűlölt: a bűnt. A világ viszont szerette a bűnt, és gyűlölte ezt a feddhetetlenséget, ezért ápolt ellenséges viszonyt Jézussal szemben. – *The Review and Herald*, 1894. július 24.

### **November 3., vasárnap**

Miután Jézus már megkezdte tanítói működését, a tanítványai Jánoshoz járultak azzal a panasszal, hogy mindenki az új tanítót követi. Ekkor János megmutatta, hogy milyen világosan megértette a Messiáshoz való viszonyát, és örömmel üdvözölte Őt, akinek az útját előkészítette. [...]

„Ti magatok vagytok a bizonyosságaim, hogy megmondtam: nem vagyok én a Krisztus, hanem hogy Őelőtte küldettem el. Akinek jegyese van, vőlegény az; a vőlegény barátja pedig, aki ott áll és hallja őt, örvendezve örül a vőlegény szavának. Ez az én örömöm immár betelt. Annak növekednie kell, nékem pedig alább szállanom. (Jn 3:27–30)

Mivel János hitben feltekintett a Megváltóra, az önmegtagadás magaslatára emelkedett fel. Nem az embereket igyekezett magához vonzani, hanem gondolataikat mind magasabbra és magasabbra irányította, mígnem elmerültek Isten Bárányának szemlélésében. Hiszen ő maga csupán egy hang volt, egy kiáltás a pusztában. Örömmel vállalta most a visszavonulást és csendet, hogy minden szem az élet világosságára tekinthessen. – *Az evangélium szolgálai*, 55–56. o.

A próféta [Keresztelő János] úgy mutatta be a Megváltót, mint a feddhetetlenség napját, mely nagy fényességben ragyog, és ragyogása rövi-

desen túlszárnyalja a próféta fényét, s így a nagyobb dicsőség fénye gyengébbnek és sötétebbnek fogja feltüntetni az ő ragyogását. János érdekmentes örömmel fogadta Jézus sikeres munkásságát, és ezzel a legnemesebb érzelmeket mutatta be a világnak, amit halandó ember valaha tanúsíthat. Az engedelmesség és önfeláldozás leckéjét adta mindazoknak, akiket Isten felelős beosztásba helyezett. Azt tanítja, hogy sose tulajdonítsanak maguknak olyan tiszteletet, ami nem őket illeti meg, és ne engedjék, hogy a kudarc lelkülete beárnyékolja Isten ügyét. [...]

A Jézus sikereiről szóló hír eljutott Jánoshoz, de eljutott Jeruzsálembe is, ahol irigységet és gyűlöletet váltott ki. Jézus ismerte a farizeusok megkövesedett szívét és elsötétült elméjét, és tudta, hogy mindent megtesznek majd azért, hogy széthúzást keltsenek Jézus tanítványai és János tanítványai között, ami hatalmas károkat okozott volna a műnek. Megváltónk ezért eldöntötte, hogy egy időre nem kereszstel, és visszavonul Galileába. Tudott annak a viharnek a közeledtéről, amely nemsokára elsöpri a legnemesebb prófétát, aki által Isten valaha dolgozott a világon. Az előtte álló nagy munkára tekintettel el akarta kerülni a széthúzást, ezért egy időre távozott a környékről, így előzve meg minden olyan érzelmet, amely ártott volna Isten ügyének. – *The Spirit of Prophecy*, 2. köt., 138–139. o.

Amikor nem emberi értelemre támaszkodunk és nem igyekszünk megfelelni az emberi elgondolásoknak, hanem inkább Jézus lábainál időzve szívünk magunkba szavait, tőle tanulunk, és ezt kérdezzük: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?“, akkor természetünkéből fakadó függetlenségünk, önbizalmunk, erős akaratumk elváltozik, és helyette gyermeki, tanulásra kész lelkület lesz úrrá rajtunk. [...]

Érzelmek Jézusra fognak összpontosulnak, a gondolataink pedig a mennyben időznek. Krisztus növekedni fog, én pedig alábbszállok... A Jézusban lakozó erényeket fogjuk ápolni, hogy az Ő jellemét másoknak is be tudjuk mutatni. – *Our High Calling*, 99. o.

## **November 4., hétfő**

Amikor az Üdvözítő elkezdte szolgálatát, a Messiásról és küldetéséről szóló népszerű felfogás megakadályozta, hogy a nép befogadja Urát. Akkoriban hagyományokba és szertartásokba fulladt az igaz odaadás

szelleme. A jövendöléseket is a kevély és világot kedvelő emberi szív igényeinek megfelelően magyarázták. A zsidók nem úgy tekintettek az Üdvözítő eljövetelére, mint aki majd bűneiktől szabadítja meg őket, hanem nagyhatalmú uralkodót vártak, aki az egész világot Júda országnak hatalma alá hajtja. Hiába hívogatta őket Keresztelő János megtérésre az ősi próféták szívet vizsgáló képességével. A Jordán partján hiába mutatott Jézusra, mint Isten bárányára, aki elveszi a világ bűnét. Ézsaiás jövendöléseire igyekezett terelni a figyelmet, melyek szenvedő Megváltót mutatnak be, ezt azonban nem akarták tudomásul venni. – *Gondolatok a Hegybeszédről*, 1. o.

A menny által kinyilatkoztatott engesztelő áldozat által szemlélhetjük a megváltás dicsőséges tervét, mely révén bűnbocsánatot nyerünk, és a végtelen szeretet szívéhez közeledhetünk. Látjuk, hogy Isten igazságán nem esik csorba, miközben megbocsátásában részesíti a törvényt áthágó embert. De nemcsak egyszerűen megbocsát, hanem szeretett Fia által az Atya is befogad bennünket. A megváltási terv nem a büntetéstől való szabadulás módja, hanem általa a bűnös bűnbocsánatban részesül, és végül bebocsátást nyer a mennybe, de nem mint megbocsátásban részesült bűnös, aki megszabadult a rabigától, de mégis méltatlannak és bizalmatlannak van tekintve, hanem mint gyermek, aki újból bizalmi pozícióba lett vissza helyezve. Megváltónk áldozata számtalan lehetőséget kínált fel a megtérő és hívő lelkeknek. Azért nyerünk üdvösséget, mert Isten szereti azt, aki Krisztus vére által lett megváltva; és Ő nem csak megbocsátja a bűnöket, nem csak megengedi, hogy belépjen a bűnös a mennybe, hanem az irgalmasság Atyjaként Ő maga fogadja majd az üdvözülteket a menny kapujában, és bebocsát a számunkra előkészített áldott otthonokba. Ő, micsoda szeretetet tanúsított az Atya, amikor szeretett Fiát adta az elesett emberiségért! Ez az áldozat a végtelen szeretet kiadásának csatornája, hogy mindazok, akik hisznek Jézus Krisztusban, a tékozló fiúhoz hasonlóan ingyen részesüljenek a mennyei előjogokban. – *The Review and Herald*, 1886. szeptember 21.

Jézus a mi engesztelő áldozatunk. Önmagunkért nem végezhetünk engesztelést, de hit által elfogadhatjuk az értünk hozott engesztelő áldozatot. „Mert Krisztus is szenvedett egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy minket Istenhez vezéreljen.” (1Pt 3:18) „Tudván,

hogy nem veszendő holmin váltattatok meg..., hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtelen bárányén, a Krisztusén.” (1Pt 1:18–19) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 1. köt., 321. o.

### **November 5., kedd**

A zsidók a húsvét megtartására készültek Jeruzsálemben, megemlékezésül Izráel szabadulásának éjszakájára, amikor az öldöklő angyal az egyiptomiak otthonait sújtotta. Isten azt akarta, hogy a páskabarányban Isten Bárányát szemléljék, és a jelkép által elfogadják Őt, aki önmagát adta a világ életéért. A zsidók azután a jelképet mindennél fontosabbá tették, míg jelentőségét figyelmen kívül hagyták. Nem ismerték meg az Úr testét. Krisztus szavai ugyanazt az igazságot tanították, mint amelyet a húsvéti szolgálat jelképezett. Ezt azonban még mindig nem vették észre.

A rabbik most dühösen kiáltottak fel: „Mimódon adhatja ez nekünk a testét, hogy azt együk?” (Jn 6:52) Úgy tettek, mintha Nikodémushoz hasonlóan szó szerint értették volna szavait, amikor az megkérdezte Őt: „Mimódon születhetik az ember, ha vén?” (Jn 3:4) Bizonyos mértékig megértették, mire gondolt Jézus, de ezt nem voltak hajlandóak elismerni. Szavait kiforgatták, ezzel akartak a népben előítéleteket kelteni.

Krisztus nem tompította jelképes tanítását. Még keményebb szavakkal ismételte el az igazságot: „Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának testét, és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretem, az énbennem lakozik és én is abban.” (Jn 6:55–56) – *Jézus élete*, 388–389. o.

Krisztus a közte és követői közötti szent és örök igazságról beszélt. Ismerte azok jellemét, akik tanítványainak vallották magukat, Igéje megpróbálta hitüket. Kijelentette, hogy tanítása alapján kell hinniük és cselekedniük. Mindaz, aki elfogadta Őt, természetének részesévé lesz, és jellemére alakul át. Ez magában foglalta a lemondást a dédelgetett becsvágyakról, megkövetelte, hogy teljesen alávéssék magukat Jézusnak. Arra hivatottak, hogy önfeláldozóak, szelídek és aláztatos szívűek

legyenek. Azon a keskeny úton kell járniuk, amelyet megtett a Kálvária Krisztusa, ha osztozni akarnak az élet ajándékában és a menny dicsőségében.

A próba túl nagy volt. Lelohadt azok lelkesedése, akik erőszakkal el akarták Őt ragadni, és királlyá tenni. Ez a zsinagógai beszéd – mondták – felnyitotta a szemüket. Most már nem lehet becsapni őket. Meglátásuk szerint szavai közvetlenül bizonyították, hogy nem Ő a Messiás, és a vele fenntartott kapcsolat révén semmilyen földi jutalmat nem remélhetnek. Üdvözölték csodatévő erejét, meg akartak szabadulni a betegségtől és a szenvedéstől, de nem tudtak rokonszenvezni önfeláldozó életével. Nem törődtek a titokzatos lelki királysággal, melyről beszélt. A nem őszinték, az önzők, akik azelőtt keresték, többé nem vágyakoztak utána. Ha erejét és befolyását nem a rómaiaktól való szabadulás érdekében használja fel, akkor semmi közük hozzá. – *Jézus élete*, 391. o.

### **November 6., szerda**

Krisztus számára a világ nem a kényelem vagy a ragyogó pályafutás helye volt. Nem kereste az alkalmat, hogy mikor kaparinthatja meg hatalmát, dicsőségét. Ez nem lett volna kitüntetés számára. A világ az a hely volt, ahová Atyja küldte. Ő annak életéért adatott, hogy véghez vigye a megváltás nagy tervét. Elvégezte munkáját az elveszett fajért. Nem volt szabad veszélybe rohannia, vakmerőnek lennie, siettetnie a válságot. Munkásságában minden eseménynek megjelölt órája volt. Türelmesen kellett várnia. Tudta, hogy a világ gyűlöletét veszi magára; tudta, hogy munkája végén a halál várja, azonban mindennek idő előtt kitenni magát – ez nem egyezett Atyja akaratával. – *Jézus élete*, 451. o.

Mi volt az Istentől küldött hírnök világért végzendő munkája? Isten egyszülött Fia Istenségére emberi testet vett fel, és a világunkba tanítóként, oktatóként jött, hogy a tévelygéssel szemben napvilágra hozza az igazságot. Az igazság, a megmentő igazság soha nem hangzott erőltetlenül ajkáról, tettei sem tanúskodtak másról, hanem a világunkban uralkodó erkölcsi sötétség közepette nyilvánvalók és egyértelműek voltak. Ezért a munkáért hagyta el a mennyei udvart. Ezt mondta önmagáról: „Én azért születtem, és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról.” (Jn 18:37) Elevenen és erővel hangzott ajkáról az igazság, úgy, mint új kinyilatkoztatás. Ő volt az út, az igazság és az élet.

Élete, amit e bűnös világért adott, tele volt határozottsággal, komolysággal és jelentős következményekkel, mivel lelkek mentésének munkáját végezte.

Az igazi világosságként jött a babonaság és tévelygés erkölcsi sötétjében világítva, és egy mennyei hang így szólt róla: „Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.” (Mt 3:17) Megdicsőülésekor ismét elhangzott a mennyei szózat: „Ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm: őt hallgassátok.” (Mt 17:5) – *A keresztény nevelés alapjai*, 405. o.

A nagy orvosi hittérítő elvette a béna bűneit, majd bocsánatot nyert emberként mutatta be őt Istennek. Azon felül testi egészségben is részesítette. Isten hatalmat adott Fiának, hogy megragadja az örökkévaló trónt. Krisztus az Ő személyiségében állt az emberek elé, mégis visszatükrözte ama megtisztelő hely ragyogását, melyet az örök trón gazdagon tápláló világosságán belül foglalt el.

Más alkalommal azt kérte: „Atyám, dicsőítsd meg nevedet.” S válaszul hang hallatszott a mennyből: „Megdicsőítettem, és továbbra is megdicsőítem.” (Jn 12:28)

Ha az Atya hangja nem készítette a megátalkodottat, ha Krisztus hatalmas csodáiban megnyilvánuló ereje nem készítette hitre a zsidókat, akkor ma se nagyon csodálkozzunk, ha az emberek abban a veszélyben forognak, hogy mivel kételkedőkkel tartanak fenn barátságot, a zsidók hitetlenségét tanúsítják, s épp olyan romlott az értelmük. – *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 8. köt., 202. o.

## **November 7., csütörtök**

A kösziklából folyó víz emlékét, amely a pusztai vándorlásuk alatt csodálatos és életet mentő élmény volt, az izraeliták nagy örömük kinyilvánításával ünnepelték meg Kánaánban való letelepedésük után. Krisztus idejében ez az ünnepelés egyike lett a leghatásosabb szertartásoknak. Ezt a sátoros ünnep alkalmával tartották meg, mikor az emberek az egész országból Jeruzsálemben gyűltek össze. Az ünnep mind a hét napján a papok zeneszóval és a lévíták énekkarával vonultak ki arany edénnyel a Siloám tavához, hogy vizet merítsenek a tó forrásából. Az imádkozók sokasága követte őket. Akik csak közel tudtak kerülni a vízsugarhoz, ittak is abból, miközben örvendező ének csendült fel

ajkukról: „Örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejéből.” (Ésa 12:3) [...]

Az Üdvözítő arra használta fel ezt a jelképes istentiszteletet, hogy az emberek elméjét azokra az áldásokra irányítsa, amelyeket hozott nekik. „Az ünnep utolsó nagy napján...” Jézus hangja hallhatóvá lett, mert áthangzott a templom udvarain: „Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyék. Aki hisz énbenem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből...” (Jn 7:37–38) A felüdítő víz... az isteni kegyelem jelképe, amellyel egyedül Krisztus tud megajándékozni mindenkit, és mint élő víz, egyedüli megtisztítója, felüdítője és erősítője az emberi léleknek. – *Pátriárkák és próféták*, 412. o.

Az, aki Krisztusban lakozik, megtalálja és megkapja benne a kegyelem és erő soha ki nem apadó forrását. Jézus vidámítja meg azok életét és tisztítja meg mindazok életútját, akik valóban keresik Őt. Krisztusnak a szívbe befogadott szeretete az örök életre szóló jó cselekedetekben mutatkozik meg. Nemcsak azt a lelket áldja meg, amelyben fakad, hanem élő folyam árad ki az igazságosság szavaiban és tetteiben, mely felüdíti a körülötte levő szomjazókat. – *Pátriárkák és próféták*, 412. o.

Kiszáradt a forrás? Nem, hiszen kiapadhatatlan. Amint szükségét érzed, újból és újból meríthetsz belőle. A kútforrás mindig tele van. Ha egyszer már ittál belőle, többé nem próbálsz enyhíteni a szomjad a világ repedezett kutjaiból; nem keresed a legnagyobb gyönyört, szórakozást, vidámságot és mulatozást. Nem, mivel már ittál abból a vízből, amely örömmel tölti be Isten városát. Akkor a te örömed is teljes lesz. – *Our High Calling*, 65. o.

## **November 8., péntek – További tanulmányozásra**

*Jézus élete*, „A külső udvarban” című fejezet (621–626. o.).